

CREDINȚA NOASTRĂ

Ewald Frank

Noi putem crede ceea ce cântăreții au cântat deja; cerul ne este deschis, măreția și veșnicia este pregătită. Noi așteptăm doar ca Domnul să ne cheme acasă, pentru ca să fim apoi totdeauna cu El, din această vale a plângerii și a lacrimilor. Da! Dacă vom spune atunci „La revedere!” sau „Adio!”, este tot una. Noi vom reveni abia atunci când Domnul a rezolvat totul, când Domnul Dumnezeu va ridica Împărăția Lui, iar satana va fi legat și nu va mai putea să facă nici un rău. Din clipa în care Domnul va duce pe ai Săi acasă, noi nu va trebui să ne mai temem de nimic. Atunci nu vor mai fi încercări, nu va mai fi luptă, nu va domni păcatul - nimic din toate acestea nu va exista atunci. Atunci ne va merge bine – în toată veșnicia cerească. Pentru aceasta suntem foarte, foarte mulțumitori.

Nu vreau să uit să salut pe frații noștri de limbă italiană și pe frații de limbă franceză. Vreau să spun tuturor un „Bine ați venit!” din toată inima.

În după-amiaza aceasta am avut deja o lecție și o oră biblică minunată. Acești oameni au o mentalitate frumoasă. Ei pot fi deschiși și liberi, lucruri pe care și noi am putea să ni le însușim, iar de unele din ele să ne și folosim. În sală mai este un frate oaspete din Etiopia; pe el vrem să-l salutăm în mod deosebit. Fratele este prezent? Da! Bine ai venit! Dumnezeu să te binecuvânteze! Un om căruia îi citești inteligența pe față; el vorbește șase limbi – le scrie și le citește. Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru! De pretutindenii Domnul cheamă pe copiii Săi afară.

Încă trăim în timpul harului, iar Domnul cunoaște pe ai Săi. Dar noi îi vom recunoaște totdeauna? Asta mai rămâne de văzut, și poate că nu va fi întotdeauna conform realității. Dar El îi cunoaște pe ai Săi. EL știe unde locuiește fiecare și cum îi cheamă. Atunci când va sosi ceasul, El îi va chema. Eu mă gândesc încă la ultima mea călătorie, care m-a copleșit foarte mult. Mă voi gândi încă mult la aceasta, cum Dumnezeu deschide uși, iar oamenii sunt chemați la adevăr, și cu care oamenii intră în contact.

V-am spus aici deja odată, și ultima dată în Zurich, dar pentru acei ce nu au auzit-o încă, vreau să relatez și despre alte meleaguri. De exemplu, când am fost în țara aceea de la Golful Persic, în care am slujit de prima dată, în care am auzit și acea mărturisire frumoasă de credință de la un om care a cunoscut până atunci numai biserica evanghelică, știind că mai există și alte lucruri, ne-având însă până atunci nici o legătură cu ele.

În anul 1979, el merge, ca profesor de limba engleză, într-o bibliotecă S.U.A. și găsește acolo o broșură a unui german, cu numele Ewald Frank, în limba engleză, „Crede numai pe „Așa vorbește Domnul!”. El o citește, este copleșit, convins, apoi invită, iar Dumnezeu deschide uși într-o țară, apoi în alta, printr-o călăuzire dumnezeiască. Este exclus orice lucru la întâmplare. Asta ar trebui să-mi explice cineva, și anume cum de a fost posibil într-o țară islamică, unde creștinismul de orice fel este doar tolerat, și totuși Dumnezeu are căi și posibilități ca să cheme pe ai Săi, să vorbească cu ei? Eu am auzit deja mărturii, când oamenii au scos dintr-un coș de hârtie de pe aeroport o broșură pe care cineva a aruncat-o, iar altcineva a găsit-o; pentru primul nu avea nici o valoare, însă pentru celălalt această predică a fost totul. Dacă auzi mărturii de felul acesta, atunci putem spune: „Doamne, căile Tale sunt minunate!”. Noi putem spune că recunoaștem faptul că Domnul călăuzește pe copiii Săi în chip minunat. Noi cunoaștem atât situații pozitive, cât și negative. De câte ori unii frați au cerut unele lucruri, dar din cauză că ei au o altă învățătură fixă, ei nu au putut să meargă mai departe cu ceea ce fratele Branham promise din partea Domnului. Atunci, ei au luat o hotărâre decisivă, care le-a fost și foarte ușoară, care suna astfel: „Noi suntem bine, iar Branham este fals; deci la o parte cu această lucrare”. Celălalt, care a primit aceste broșuri în mâini, mi-a spus: „Închipuie-ți, predicatorul pentecostal a început să înjure, mi-a dat cartea și a spus: „Eu nu pot să fac nimic cu cartea; ce faci tu, nu mă interesează”. Dar lui Dumnezeu nu i-a fost indiferent. El mi-a spus: „Închipuie-ți, acel bărbat a vorbit așa de urât, iar pentru mine cartea a fost o binecuvântare așa de mare”.

Acestea sunt călăuziri și îndrumări dumnezeiești, pe care le trăim în întreaga lume. Prin asta vedem în ce mod Domnul călăuzește pe ai Săi, cum îi cheamă și cum îi călăuzește la cunoașterea Adevărului. Noi am

auzit deja la început un cuvânt de îndemnare. Nimic nu ne face mai bine decât un îndemn venit dintr-o inimă curată, primit din partea lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu vine, de fapt, de la Dumnezeu. Tot ce este scris în acest Cuvânt, slujește spre binele nostru, ne îndeamnă, ne zidește, ne mângâie, ne corectează, ne pune la punct - tot ce este necesar, Dumnezeu va face în chip minunat, prin Cuvântul Său scump și sfânt. Cuvântul arată limpede fiecăruia despre ce este vorba și care este importanța zilei de azi. O să citim, cu ajutorul lui Dumnezeu, unele texte în seara aceasta, și sper că frații care traduc să poată urmări cu atenție cele spuse. Eu știu cât de greu este să traduci.

Să citim din Evrei 3:7. Dacă mă refer la psalmul citit, nouă ne sună Cuvântul Duhului Sfânt: *„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie...”*. Dacă citim mai departe, noi aflăm că ei au încercat și au ispitit pe Dumnezeu, L-au pus la probă, după ce au văzut clar lucrările Lui în mijlocul lor. Pentru faptul că Dumnezeu Se descoperise în mijlocul Israelului în mod deschis și vizibil, El a trebuit să-i tragă la răspundere, pentru că ei nu s-au încrezut în El, deși au văzut aceste lucrări mari în mijlocul lor. Nu acei ce nu au auzit și nu au văzut nimic vor fi trași la răspundere, ci acei ce au auzit despre lucrarea, vorbirea lui Dumnezeu din timpul lor. Ce a spus Domnul nostru? *„De la neamul acesta va fi cerut tot sângele nevinovat”*. Era generația care a aflat tot ce nu au putut afla toate celelalte generații.

Dacă sosește cândva timpul unei cercetări deosebite a lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne străduim să mergem împreună cu lucrarea lui Dumnezeu, să nu punem nimic sub semnul întrebării, ci să credem și să ne încredem în Cuvântul lui. Nu într-un om, ci în Dumnezeu, care de la început a vorbit prin oameni, împlinind lucrarea Sa.

Atunci când Domnul a venit la Moise, El a zis: *„Eu am auzit strigătul poporului și am văzut nenorocirea lui, am venit jos ca să-l eliberez. Dar Eu te trimit pe tine, Moise!”*

Moise avea de mers, iar Dumnezeu a mers cu el, iar lucrarea a putut fi împlinită. De aceea, ne sună și nouă Cuvântul Duhului Sfânt. Noi știm că acest Cuvânt a venit din Duhul lui Dumnezeu, iar noi știm că acest

Cuvânt este pentru noi ca un îndemn. Îndemnul sună: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui*”.

Noi nu suntem răspunzători pentru ceea ce s-a făcut sau nu s-a făcut atunci în trecut, ce s-a crezut sau nu s-a crezut; pentru acele situații sunt răspunzători acei ce au trăit în timpurile respective. Astăzi, în timpul acesta în care noi avem prioritatea ca să auzim glasul lui Dumnezeu, să aflăm Cuvântul Său descoperit, să fim învredniciți să auzim Planul și voia Sa, astăzi noi trebuie să ascultăm de acest Cuvânt, și să nu-l punem la probă prin necredință, pentru că ceea ce El a făgăduit, va împlini cu precizie. EL respectă Cuvântul Său făgăduit.

Desigur, Domnul a fost dezgustat, supărat pe generația respectivă, supărat pentru că El făcuse lucrări mari în mijlocul lor: eliberare, răscumpărare, izbăviri de tot felul, și totuși ei nu au putut să creadă. Din cauza aceasta, El a fost supărat pe generația respectivă și a spus: „*Ei întotdeauna rătăcesc în inima lor*”. Ei nu s-au rătăcit cu picioarele, ci cu inima. Inima lor nu a fost în legătură cu Dumnezeu; Cuvântul nu era pentru ei o descoperire vie; ei nu au fost învredniciți să audă glasul lui Dumnezeu, așa cum a fost spus în Deuteronom 4:35-36: „Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de el. Din cer, te-a făcut să auzi glasul lui, ca să te învețe; și, pe pământ, te-a făcut să vezi focul Lui cel mare, și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului.” Și 39: „Să știi dar în ziua aceasta, și pune-ți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ, și că nu este alt Dumnezeu afară de El.”

Toate celelalte popoare mergeau drumul lor propriu, dar poporul lui Dumnezeu a fost chemat ca să meargă pe calea Domnului aici pe pământ. Există o cale dumnezeiască aici pe pământ pentru poporul Lui Dumnezeu. Isaia spune în capitolul 35 ceva despre calea aceasta croită, despre calea pe care nici cei fără minte nu se vor rătăci. Dar necredința face pe oameni să se rătăcească. Cei mai mulți oameni au o orientare relativ bună, dar ei nu cred Cuvântul. Apoi ne punem și noi întrebarea: cum stăm noi și care este starea credinței noastre și care este încrederea noastră în făgăduințele lui Dumnezeu? Credința nu este altceva decât o încredere neclintită că Dumnezeu Își va ține făgăduințele Lui, date poporului Său. Cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face de fapt mincinos,

începe să se rătăcească și merge pe căi proprii, ajungând la cădere. În acest capitol (Evrei 3:19) vedem că unii nu pot intra din pricina necredinței lor. În capitolul 4:1 citim: „*Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.*”

Nu există nimic mai rău decât să se constate că răpirea a avut loc, și că ai rămas în urmă. Poate că unii au trăit toată viața lor pentru aceasta, au așteptat-o și s-au bizuit pe ea; atunci poate că nu se vai mai împlini dorința lor. Noi să nu ne înfricoșăm prin aceasta, ci să trăim într-o teamă sfântă, să nu ne autoasigurăm, ci să avem siguranța că lucrurile pe care le credem au devenit cu adevărat o realitate în viața noastră. Lucrurile pot începe astfel: se poate ca primii pași să-i fi făcut deja greșit.

Poate că vom reveni curând la aceste teme: neprihănire, sfințire, botezul cu Duhul Sfânt. Noi credem tot ce este făgăduit în Sfânta Scriptură. Dar lucrurile încep, de fapt, printr-o întoarcere spre Dumnezeu și la Dumnezeu.

Un frate întrebese, pe drept, pe un altul: „Tu ai fost botezat deja?” Celălalt i-a răspuns: „Desigur, chiar de două ori”. Dar fratele nu s-a mulțumit cu atât. El a întrebat mai departe: „Dar tu te-ai pocăit din inimă înainte de a te fi botezat?” „Pocăință? Asta nu am făcut.” Atunci fratele i-a spus: „Atunci nu te ajută la nimic cele două botezuri ale tale”, pentru că este scris: „Pocăiți-vă, și fiecare să fie botezat...”. Nouă ni se pune o întrebare foarte serioasă: în ce măsură am permis noi ca aceste lucruri să treacă peste noi doar ca un act de rutină, sau dacă ele au fost făcute conform Scripturii cu noi și în ce măsură am fost noi chemați conform Scripturii, având și o confirmare biblică, adică suport biblic? Pocăința nu înseamnă nici mai mult, nici mai puțin, decât o întoarcere lucrată prin Duhul, ca să ajungi într-o întoarcere interioară în care te vezi pierdut, fără Dumnezeu și fără speranță în lumea aceasta, și la convingerea că am făcut totul greșit, ce am făcut de fapt. Pocăința este o lucrare adâncă, care întoarce pe omul dinăuntru spre afară. Pocăința ne smulge eu-l nostru și tot ce am crezut că suntem, și ne face să devenim un nimic. Pocăința este o lucrare care merge în adâncime, este lucrată de Duhul în oameni care sunt rânduiți pentru a fi salvați, pentru viața veșnică. Aceștia nu vin și spun doar: „Bună dimineața, dragule Dumnezeu! Eu sunt aici!”. Asta nu merge așa. Duhul lui Dumnezeu trebuie să ne

călăuzească la pocăință; așa este scris: „*Nu recunoști tu, că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?*”

Nu știu cine mi-a spus asta și când, dar așa cum am subliniat deja cu alte ocazii, eu am o favoare de a nu reține cine, și din cauza aceasta nu urmăresc răul nimănui, dar ceea ce mi-a spus fratele acela, mi-a trecut ca o săgeată prin inimă.

Orice om poate să spună: „Dar eu am fost botezat deja a doua oară... sau de două ori”. Dar atunci vine întrebarea: „Dar te-ai pocăit tu, de fapt?” Răspunsul vine: „Păi să vezi?! Nu.” Asta mi-a trecut prin inimă și mi-am pus întrebarea: „Care este situația noastră?” Cine a trăit, de fapt, și aceasta, ca Duhul lui Dumnezeu să vină peste un om, atunci nu văd doar ochii, ci și nasul intră în acțiune, când, cu adevărat, prin Duhul lui Dumnezeu intri într-o stare interioară deplorabilă, într-o stare de strigăt după ajutor, ca și cum ai trece printr-o moară. Cel ce strigă către Dumnezeu în starea aceasta de necesitate și este salvat, și care în continuare poate să laude și să proslăvească pe Dumnezeu pentru siguranța mântuirii pe care o primește în legătură cu această stare de pocăință interioară, și care poate să jubileze pe urmă spre slava lui Dumnezeu. Dacă eu nu pot să-mi aduc aminte de multe lucruri, eu îmi amintesc însă de o astfel de zi din septembrie 1951, zi în care cu adevărat nu am putut să mai plâng, zi în care am ajuns într-o distrugere interioară, zi în care Duhul lui Dumnezeu lucra, zi în care am stat culcat cu fața la pământ, până a venit momentul în care, după toată lupta și predarea mea, după prăbușirea totală, m-a pătruns o bucurie interioară, moment în care dintr-o dată lacrimile de pocăință s-au transformat în lacrimi de bucurie - plânsul se transformase într-o proslăvire. După aceasta, nimeni n-a trebuit să-mi spună că am voie să-mi și ridic mâinile spre Dumnezeu, ca să-I mulțumesc. Acum o știm, dar asta nu o știam atunci; dar și asta o făcusem fără să știu ce fac.

Este o siguranță, siguranța credinței adevărate, siguranța mântuirii, pe care nu poate să ți-o dea sau să ți-o nege nici un om, o străpungere de la moarte la viață, de la starea pierdută la starea salvată, prin distrugerea interioară a pocăinței și a părerii de rău, spre siguranța mântuirii în fața lui Dumnezeu. Eu spun asta, poate, din cauză că noi toți vrem să fim atunci acolo, când va veni Domnul. Noi nu vrem să avem doar oameni botezați, ci noi vrem să botezăm doar oameni care au trecut prin

pocăința aceasta interioară, vizibilă în exterior, care au fost copleșiți și îmbrățișați de Duhul lui Dumnezeu, oameni care au ajuns ca untul în soare – totul cald și fluid. Câtă împietrire există printre credincioși! Inima este încă ca piatra, și asta înseamnă că acolo încă nu este nici o inimă nouă. Este așa sau nu? Însă Dumnezeu ne-a făgăduit că vrea să ne transforme această inimă de piatră într-o inimă de carne, care poate primi Cuvântul, care simte cu alții, care se îndură din inimă. Noi putem să ne cercetăm, de fapt, acum și singuri, ce a putut Dumnezeu să facă cu noi până în prezent și ce mai trebuie făcut încă.

Toți acei ce au primit această inimă nouă, în care sălășluiește îndurarea dumnezeiască pentru alții, o inimă în care Domnul a putut să locuiască, este transformat și este un om nou, este binecuvântat; el simte și poartă pe alții și crede toate făgăduințele. Este așa sau nu? Dacă mai există împietrire în inimă și dreptul pumnului mai este în vigoare, atunci trebuie să ne punem întrebarea dacă pocăința este doar o învățătură scrisă în Sfânta Scriptură, sau dacă am trăit-o noi în mod personal. Asta mi apasă pe inimă, și asta am spus-o în repetate rânduri, ca să nu fim doar ascultători ai acestui mesaj puternic din partea lui Dumnezeu, pentru care noi vom mulțumi în toată veșnicia, ci să fim oameni care au primit har din partea lui Dumnezeu și pe care El i-a născut pentru o nădejde vie, oameni care nu sunt învățați în Împărăția lui Dumnezeu, ci au fost născuți în această Împărăție.

Eu am făcut deja data trecută unele aluzii, dar astăzi vreau să spun totul mai explicit. Dacă cineva crede că „mesajul” va salva pe un om, atunci el s-a înșelat. Salvarea vine numai de la Domnul, care Și-a vărsat sângele Său pe cruce, dar Mesajul este pentru cei salvați. Dar dacă cineva spune: „Eu cred mesajul, și din cauza aceasta eu am, eu am, eu am...”, atunci din cauza aceasta tu nu ai încă nimic. Lucrarea trebuie să înceapă bine. Lucrurile și pașii biblici trebuie să urmeze în succesiune, conform Cuvântului. Prin aceasta vreau să spun că aici se află și necazul multora și devierea în diferite grupuri și linii, în cadrul celor ce se pretind că ar crede mesajul.

Unii spun, așa plini de sine: „Cine crede Mesajul, acela are pe Duhul Sfânt.” Dar lucrurile stau tocmai invers. Cel ce are pe Duhul Sfânt, acela crede Mesajul. Acesta este adevărul. Noi trebuie să prindem calul înaintea căruței, și nu invers. Eu am scris puțin despre aceste lucruri și în

scrisoarea circulară. Există mulți în lumea aceasta care spun sau întreabă: „Crezi tu mesajul?” Atunci trebuie să întrebi imediat: „Care mesaj și al cui mesaj?” Astăzi există multe mesaje; eu nu am putut să le număr încă, dar să știți că există un mare număr de mesaje.

Nu, așa ceva nu merge! La oameni, da, dar nu la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Cu aceasta nu vreau să spun ca aici să domnească o liniște ca la cimitir, ci o rânduială dumnezeiască, a pașilor noștri, a lucrării lui Dumnezeu și a Cuvântului Său făgăduit. Totul trebuie să corespundă – Cuvântul scris și realitatea. Dacă am primit noi Duhul lui Dumnezeu, atunci vom primi și Mesajul lui Dumnezeu cu o inimă deschisă. Atunci se făurește în noi, prin Duhul, o legătură cu Cuvântul, care a fost insuflat (inspirat) prin Duhul și a devenit o descoperire vie. Atunci nu trebuie să mai învețe unul pe altul, ci atunci toți vor fi învățați de către Dumnezeu. Atunci nu trebuie să mai așteptăm până când mai aduce cineva o tâlcuire nouă, ci noi purtăm Cuvântul lui Dumnezeu într-o inimă curată și așteptăm până când Dumnezeu o confirmă și îl adeverește în viața noastră. Cuvântul lui Dumnezeu este încă și acum ca o sămânță, apoi vine ploaia peste sămânța aceasta, și atunci apare viața de la sine. Vreau să ne aducem aminte de cuvintele și exemplele fratelui Branham când vorbea despre grâul natural și grâul artificial. De fapt, americanii au luat-o înaintea tuturor în astfel de probleme; ei pot produce un grâu, care în compoziție corespunde sută la sută grâului natural. Din grâul acesta, ei fac tot felul de produse de patiserie. Însă fratele Branham a spus în continuare: „Dar dacă vreți să știți care grâu este autentic și care artificial, puneți ambele semințe în sol; seamănă amândouă, dar unul va crește, iar celălalt va pieri. Atunci o aveți.” Câteodată e posibil ca o lucrare să se apropie atât de mult de adevăr, încât, dacă ar fi posibil, să înșele și pe cei aleși, care, la prima vedere, nu pot distinge lucrarea. Noi nu vrem să avem imitații, nimic artificial, ci noi vrem să avem Cuvântul sfânt și curat, ca sămânță, în care există viață dumnezeiască, iar sămânța va răsări la timpul potrivit. Atunci nu trebuie să mai existe nici o sforțare, atunci trebuie să lăsăm doar pe Dumnezeu să lucreze și să domnească.

Dacă noi ne aflăm deja la acest cuvânt „făgăduință”, și asta am subliniat de atâtea ori, un popor cum suntem noi acum, oameni pe care Dumnezeu îi cheamă afară din toate națiunile și denomițiile, și i-a

făcut o proprietate pentru Împărăția Sa, sunt oameni care aud făgăduințele dumnezeiești, le cred când le aud prima dată, așteptând ca acestea să se împlinească, oameni care sunt în Împărăția lui Dumnezeu, care au fost născuți în această Împărăție pe baza făgăduinței lui Dumnezeu. Ei posedă viața dumnezeiască în ei, și așa cum am spus deja, ei posedă această legătură, o legătură lucrată prin Duhul cu Cuvântul care a fost descoperit prin Duhul.

Totodată, ei posedă o barieră interioară, în așa fel construită încât se opune fiecărei tâlcuiri omenești și oricărei devieri la dreapta sau la stânga. Ei nu pot primi așa ceva. Cuvântul din ei refuză orice tâlcuire care nu vine din partea lui Dumnezeu; și acesta nu este meritul tău și al meu, ci este harul lui Dumnezeu care veghează asupra Cuvântului Său, pe care El l-a pus în noi ca o sămânță care nu putrezește.

Prin aceasta, El veghează asupra noastră, pentru ca atunci când vine vremea, acest Cuvânt-sămânță să pătrundă în lumină și să aducă roade. Să luăm dar bine seama ca nici unul din noi să nu se pomenească venit prea târziu. Noi știm ce este scris, și anume că acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Oamenii vor striga: „*Munți, cădeți peste noi; dealuri, acoperiți-ne!*”. Atunci va fi un timp groaznic, dar Dumnezeu nu vrea ca cineva să rămână afară din har sau să rămână de rușine. EL vrea ca noi să ajungem la cunoașterea Adevărului, și acest Adevăr ne eliberează; însă noi să ne întărim și să ne curățim prin Adevăr, sfințiți pentru El.

Noi trebuie să fim deci atenți și cu o frică sfântă. Eu o spun încă o dată: nu cu o frică de pedeapsă, dar nici să nu ne complăcem într-o autosiguranță și să spunem: „Acum totul va merge bine”. Mai bine să ne asigurăm dacă am avut o trăire și o întâlnire biblică cu Dumnezeu, și dacă Duhul lui Dumnezeu ne-a putut aduce la o pocăință adâncă, ca să fim cuprinși în interiorul nostru, încât să simțim o durere adâncă - dacă pot să mă exprim așa - și să plângem cu amar.

În timp ce Duhul lui Dumnezeu vine peste noi, suntem aduși la pocăință și la recunoașterea că Mielul lui Dumnezeu a trebuit să treacă prin Ghetsimane și Golgota pentru mine, ca să ne mântuiască și să ne răscumpere. În momentul în care Duhul lui Dumnezeu vine peste un om, trebuie să se întâmple cel puțin două lucruri: ne recunoaștem ca niște condamnați și pierduți, și recunoaștem pe Domnul ca Salvatorul nostru care ne-a mântuit.

Cel ce a fost călăuzit în felul acesta, prin Duhul lui Dumnezeu, nu rămâne în îndoială și deznădejde, ci iasă afară și se avântă într-o siguranță absolută a credinței, conform Cuvântului Scripturii: „*Duhul Său mărturisește duhului nostru, că suntem copiii Săi*”. Atunci bărbatul nu trebuie să mai întrebe pe soția lui: „Crezi tu că eu sunt credincios?” Nu! Acestea se confirmă atunci pe loc. Atunci avem siguranța și absolutul Dumnezeului nostru; nu o lucrare pe care noi ne-o insuflăm, ci pentru că am trecut prin această experiență.

Noi citim deja în Vechiul Testament despre Iacov, care se luptase cu Dumnezeu; până atunci totul a mers destul de bine, dar atunci a venit această luptă, această străpungere, până la revărsatul zorilor. După lupta aceasta, aflăm că Iacov, înșelătorul, devenise un luptător cu Dumnezeu, un Israel, un alt om cu un nume nou, cu o cale nouă în fața sa, cu un drum nou cu Dumnezeu, în credință.

Noi toți, care trebuie să trăim încă aceste evenimente cu Dumnezeu, - și eu spun asta cu intenție – noi care trebuie să trăim încă aceste evenimente, vrem să rugăm pe Domnul ca aceste lucruri să se întâmple cu noi cât de curând. De fapt, noi nu putem aștepta toate celelalte lucruri, dacă toate aceste lucruri nu au avut un început corect și nu s-au desfășurat apoi după o rânduială biblică, împreună cu Dumnezeu. Altfel ne împingem unii pe alții încolo și înapoi, apoi fiecare pe sine însuși, apoi pe Dumnezeu, iar noi nu ajungem la nici o odihnă.

Aici este scris: „*Rămâne dar o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu*”. Prorocul Isaia spunea: „*Cei răi nu au pace*”.

Noi trebuie să intrăm în această odihnă a lui Dumnezeu. La început pot veni tot felul de viscole, dar pe urmă noi trebuie să biruim și să ajungem în această odihnă a lui Dumnezeu. Pentru că Cuvântul lui Dumnezeu a venit la noi în timpul acesta, prin aceasta noi recunoaștem că Dumnezeu are drumul Său cu noi. Dacă El nu ne-ar fi vorbit, Cuvântul Lui nu ar avea nimic să ne spună. Atunci ar trebui să vă spun în seara aceasta că Dumnezeu nu s-ar fi ocupat încă cu noi. Dar pentru că Cuvântul Lui ne-a vorbit... Cui i s-a adresat Cuvântul? Nouă tuturor. Cuvântul nu numai că ne-a vorbit, ci el arde în inimile noastre.

Dacă privim Cuvântul lui Dumnezeu, care ni s-a adresat nouă, atunci suntem din nou copleșiți, de fiecare dată. Această Biblie a devenit o Carte nouă și vie. Tot ce a fost învăluit în pilde, și de neînțeles, a fost

acum descoperit cu claritate. Astfel, glasul Său ne-a vorbit nouă în timpul acesta, și, prin aceasta, Cuvântul Său. Aici este scris: „...cum zice *Duhul Sfânt*” – Evrei 3:7. La sfârșitul fiecărei epistole către Biserica respectivă, scrie la fel. La începutul epistolei către Biserică, citim: „*Îngerului Bisericii... scrie-i...*”, iar la sfârșit este scris de fiecare dată: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul!*”. Aici este deosebirea cea mare, dacă suntem doar niște povestitori – imitatori, adică niște oameni care repetă doar ce au zis alții, sau dacă Duhul Sfânt a putut să ne descopere Cuvântul Său în toată claritatea.

În Evrei, capitolul 4, versetele 2 și 3, aflăm că acest Cuvânt nu a găsit credință la unii care l-au auzit, astfel ei nu intră în această „odihnă”. Mai întâi, ei au provocat amărăciune, apoi necredință, apoi a venit examenul, apoi înfrângerea totală; iar Dumnezeu a trebuit să jure în mânia Lui: „Ei nu vor intra niciodată în odihna Mea”. Pentru poporul lui Dumnezeu există o făgăduință: „Rămâne dar o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu”. Să luăm deci bine seama, ca nici unul să nu se pomenească venit prea târziu.

Eu doresc pentru noi toți o cale și o rânduire cu totul biblică de la început până la sfârșit, în așa fel ca Dumnezeu să ne poată vorbi și să ne copleșească, pentru ca Duhul Lui să ne poată înfrânge în interiorul nostru, ca să lucreze această pocăință, această pocăință dumnezeiască, și apoi să pătrundem la siguranța mântuirii și a credinței, și să putem spune: „Totul a devenit nou”.

Voi știți că primul lucru se întâmplă cu omul prin Duhul lui Dumnezeu, iar noi ne întoarcem la Dumnezeu. Cuvântul „pocăință” înseamnă „întoarcere la Dumnezeu”, întoarcere de la calea ta și a mea, de la ființa ta și a mea, de la planurile mele și ale tale, o întoarcere la Dumnezeu – pocăință-întoarcere. În legătură cu această întoarcere la Dumnezeu, vine această pocăință interioară și o părere de rău – aceasta este întoarcerea noastră către Dumnezeu. Dacă această întoarcere a noastră către Dumnezeu este primită de El, atunci intervine El și ne dă asigurarea că suntem împăcați cu El, că vina noastră a fost acoperită și că am primit iertarea.

În momentul în care această convingere a credinței se revarsă într-o bucurie adâncă și mulțumirea noastră se înalță spre Dumnezeu, atunci nu se întâmplă altceva decât refacerea legăturii noastre cu Dumnezeu, iar

Duhul Lui mărturisește duhului nostru că suntem ai Lui, și din clipa respectivă este prezentă o inimă nouă și un duh nou; nu numai un lucru trecător, care rămâne undeva pe drum, ci o pătrundere până la El și la lucrarea Lui. Atunci răspunde și El din ceruri prin Duhul Sfânt, care se revarsă peste toți acei ce cred Cuvântul Lui pentru timpul lor.

Vă rog să nu mă puneți acum la perete, doar acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și este scris în prima predică a apostolului Petru, în Fapte 2:38: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”. Acesta este răspunsul lui Dumnezeu pentru cel credincios. Orice alt răspuns este răspunsul propriu sau al altcuiva. Răspunsul lui Dumnezeu trebuie să fie astăzi același ca și acum 2000 de ani. Om care s-a întors la Dumnezeu și care calcă pe urmele Lui, pășește pe calea credinței și a ascultării, și se îndreaptă spre botezul în Numele Domnului Isus Hristos, Dumnezeu vede pe omul acesta, care a devenit proprietatea Lui. Omul acesta se află sub un cer deschis, iar Duhul lui Dumnezeu trebuie să se reverse asupra lui, pentru a mărturisi duhului său: „Tu ești proprietatea mea!”; aceasta este pecetea lui Dumnezeu pentru cel devenit credincios. Dacă este scris că noi am fost pecetluiti cu Duhul făgăduinței, atunci să nu ne rezumăm la acest adevăr că este scris în Efeseni 1 sau 4, ci adevărul acesta să fi devenit o realitate în viața noastră. Acest adevăr trebuie să fie scris în viața ta și să fi devenit o realitate vie.

La ce ne-ar folosi dacă ne-am vopsi în exterior cu aceste texte, iar noi nu le-am trăit, de fapt, niciodată cu Dumnezeu nostru. Dacă știm unde scrie una sau alta, sau citarea unor texte biblice la care am apela, nu ne pot mântui și nu au mântuit încă pe nimeni. Nu! Noi trebuie să ajungem la această întâlnire cu Dumnezeu. Noi știm că în trecut s-au întâmplat multe ce nu ar fi trebuit să fie, dar asta nu schimbă cu nimic adevărul, și anume că în zilele noastre sunt oameni care trăiesc aceleași experiențe dumnezeiești cu Dumnezeu.

Cine dorește o astfel de lucrare? Amin!

Aminul din sală a fost slab. Aminul a fost slab. Este o deosebire mare dacă oamenii au primit doar o ungere și au mers apoi pe căile lor proprii, sau dacă oamenii au auzit glasul lui Dumnezeu – Cuvântul lui Dumnezeu descoperit prin Duhul Sfânt.

Eu nu vorbesc aici unei adunări carismatice, doar noi nu ne-am adunat aici ca să încoronăm Babilonul și toate învățăturile lui, ci noi am venit aici ca oameni care au fost chemați afară din Babilon. Noi nu vorbim aici ce trebuie să facă cineva sau ce spectacol să ne prezinte cineva – despre așa ceva nu vorbim. Noi vorbim aici în calitate de oameni care cred Cuvântul, oameni care au fost chemați și au auzit Cuvântul Lui, care au primit descoperirea prin Duhul, și care trebuie să facă aceste experiențe biblice cu Dumnezeu.

Indiferent ce fac toți ceilalți, și fratele Branham spunea foarte clar: „Acesta este timpul în care ei vin din toate denomițiile pentru a lua untdelemnul Duhului”. Apoi a zis: „Recunoașteți că acesta este timpul în care Mirele va veni.” Pentru că este scris: „Atunci când vor merge cele nechibzuite pentru a cere untdelemnul, atunci vine Mirele, iar cei ce au fost pregătiți, au intrat.”

Ce au avut ele în lămpile lor de untdelemn? Ce au avut ele în vasele lor de ulei? Și astea au ajuns până la miezul nopții. Noi nu dorim senzaționalul – eu o mai spun încă o dată clar - , noi nu dorim aici un spectacol carismatic sau teatru, ci noi avem o pretenție foarte clară la împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Noi avem o dorință foarte clară la toate experiențele pe care frații și surorile noastre de la început le-au avut. Numai astfel ajunge Biserica din timpul sfârșitului la aceeași unitate în Duhul, la aceeași credință, la același botez, fie el în apă sau în Duhul. Noi ajungem numai în felul acesta sub călăuzirea Duhului Sfânt, printr-o orientare clară prin Cuvântul lui Dumnezeu. Numai astfel poate să se făurească o unitate duhovnicească între Hristos și Biserică.

În Evrei 4:3 citim: *„Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna”, despre care a vorbit El, când a zis: „Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.”*

Eu aș putea să vă citesc și cuvântul din Neemia, unde spune: *„și Duhul lui Dumnezeu i-a adus la odihnă”*. Există o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu, o odihnă ca cea de Sabat, o liniște desăvârșită, în Dumnezeu, prin Duhul Sfânt. Noi posedăm Scriptura și știm că trei sunt care mărturisesc: apa, Duhul și sângele.

Noi am spus-o aici de repetate ori: acestea trei trebuie să lucreze în toți credincioșii. O altă cale spre desăvârșire nu există. Pentru noi nu a

murit un mesaj și nici un mesager, ca să aflăm salvarea în acestea, ci pentru noi a murit Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care ne-a adus salvarea.

Dar prin faptul că am fost salvați, primind viață din Dumnezeu, ni s-a creat legătura cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu Mesajul lui Dumnezeu, cu Împărăția lui Dumnezeu, cu Planul lui Dumnezeu, cu tot ce vine din partea lui Dumnezeu - ne-a fost dăruit prin har din partea Lui. Mai întâi vine experiența personală cu Dumnezeu, apoi vine învățătura și introducerea în toate tainele lui Dumnezeu, - și eu nu aș vrea să fiu înțeles greșit - , dar eu cred sută la sută că toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu din zilele acestea, vor trebui să audă ceea ce Dumnezeu a avut de spus, dacă ei vor să reziste înaintea lui Dumnezeu. O altă cale nu există. Noi nu putem să spunem doar așa: „Eu am avut o întâlnire cu Dumnezeu. Aleluia! Slavă Domnului!”, sau ceva în felul acesta. Asta nu merge. Eu nu aș vrea cu nici un preț ca cineva să creadă că, Cuvântul vestit în timpul nostru nu ar face parte din Împărăția lui Dumnezeu. Din contră, acest Cuvânt face parte absolută din Împărăție. Dar eu aș vrea să-l știu însă într-o rânduială dumnezeiască.

Dacă există credincioși în mijlocul nostru care subliniază doar experiențele lor cu Dumnezeu, respingând însă Cuvântul descoperit, cu toate făgăduințele sale necesare pentru încheierea istoriei de mântuire, și ei umblă pe căile lor proprii, cu sunete și trâmbițe, ei nu vor ajunge la țintă. Dacă noi am spune același Cuvânt pe care l-a spus și Domnul: „*Ei nu m-au ascultat, din cauza aceasta sunt dezgustat de ei*” Credeți că Dumnezeu, numai din cauză că unii nu s-au purtat frumos, nu îi va lua la El? Nu, ci pentru că ei s-au împotrivit lucrării Lui, vorbirii Lui, Cuvântului Său și vocii Sale, și au procedat de parcă El nu ar fi avut nimic de spus și au umblat pe căile lor proprii. Dumnezeu are calea Lui cu poporul Său. EL are Planul Său cu Biserica Sa, iar aleșii din toate epocile au auzit Cuvântul vestit pentru timpul lor, l-au primit, și prin aceasta s-a dovedit că Dumnezeu este adevărat, iar ei au pășit deja înaintea noastră – ei sunt în veșnicie.

Să facem deci totul într-un echilibru bine cântărit - salvarea, mântuirea, Cuvântul, Duhul, botezul, toate învățăturile, toate experiențele, orice ar fi, până acolo la mesager și la mesaj, până la desăvârșirea Bisericii Mireasă și răpirea ei – totul trebuie rânduie biblic

și trăit. Chiar și asta am subliniat-o, și anume că teoria despre aceste lucruri nu ajută pe nimeni, dar noi putem spune cu conștiința curată și să pretindem că Dumnezeu ne-a vorbit, și eu pot să spun că El ne-a vorbit față în față. Eu nu am mai văzut de atunci nici o perdea. Tu ai mai văzut vreuna? Eu nu am mai văzut perdeaua. Strălucirea lui Dumnezeu ni s-a arătat pe fața Domnului nostru Isus Hristos.

Perdeaua nu am mai văzut-o. Eu am auzit cuvinte clare ale descoperirii Dumnezeului nostru și pot să le cred din inimă. Aceasta este confirmarea că noi suntem pe calea cea bună. Dar asta nu exclude că noi trebuie să facem și în particular, fiecare în parte, această experiență cu Dumnezeu, ca să ajungem în această legătură personală cu El și între noi. Aici mai este scris în versetul 6, din capitolul 4, din Evrei: *„Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta, și pentru că aceia cărora li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor”*.

Ce se întâmplase? Poporul lui Dumnezeu, făgăduința, mesajul, totul a fost dat. Apoi a venit amărăciunea, a venit necredința, apoi a urmat neascultarea, iar Dumnezeu a procedat cu poporul Lui mai rău decât cu toate popoarele din afară, - pe care nu le-a iubit niciodată, pe care nu le-a chemat afară și pe care nu i-a călăuzit afară -, pentru că văzuse că toate străduințele Sale de dragoste și tot ce făcuse El, a fost nebăgat în seamă de către ei. EL a văzut că ei rătăcesc în tot timpul în inima lor. Dacă inima uni om nu a fost înnoită, se va rătăci. Aceasta este călătoria inimii împietrite a omului. În inima aceasta poți băga orice, numai Cuvântul lui Dumnezeu nu.

Noi avem nevoie de o inimă nouă, o inimă de carne, care simte cu alții, și dacă ascult în timpul nostru cu urechi deschise și privesc cu ochii deschiși, atunci văd cu adevărat două linii printre copiii lui Dumnezeu. Unii posedă o inimă moale, o inimă pe care o poți numi nouă, iar ceilalți au o inimă de piatră. Ei vorbesc despre har, însă în spate ascund toiagul legii, și ei pot lovi în orice moment.

O inimă înnoită de Dumnezeu simte cu alții, așa cum a simțit Domnul cu alții. Lui îi va părea rău pentru poporul care se pierde și va simți din interiorul lui pentru alții. Dacă aceasta nu există, atunci inima mai este de piatră, este închisă. În cazul acesta, înseamnă că noi am primit lucrurile doar în mintea noastră, iar inima a rămas goală.

O, Doamne, creează în mine o inimă nouă și curată, o inimă spre slava Numelui Tău! Așa cum a spus cineva: „Eu aș vrea să fiu după inima lui Dumnezeu”. Voi știți că noi avem câteodată dorințe, dar aici nu este vorba doar de dorințe, ci ca Dumnezeu să ne dăruiască har și să lucreze în mijlocul nostru așa de puternic, încât cu fiecare să se vadă aceste trăiri cu Dumnezeu și să pășim cu toții în cadență într-o dragoste dumnezeiască, încât nimeni să nu mai predice despre dragoste, ci toți vor observa cum ne iubim.

Prin aceasta lumea va vedea că suntem ucenicii lui Dumnezeu. Dacă această dragoste dumnezeiască a fost turnată în inima noastră prin Duhul Sfânt, atunci puteți să iubiți chiar și pe oamenii care vi se împotrivesc ca dușmani. Noi nu avem dușmani, asta o știți dumneavoastră. Eu nu am nici un dușman și nu dușmănesc pe nimeni, dar mulți mă privesc pe mine ca dușman. Asta n-o putem schimba noi. Întotdeauna este important ce fel de rol joacă unul sau celălalt, sau unde stă unul sau celălalt.

Domnul Isus, care era dragostea descoperită a lui Dumnezeu, a fost urât, lovit, chinuit. EL a îngăduit ca multe lucruri să treacă peste El, dar El a putut să strige de pe cruce: „*Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac!*”. Indiferent ce ți-ar face oamenii, dacă inima ta a fost înnoită și a fost umplută cu dragostea lui Dumnezeu, atunci vezi cu ochi dumnezeiești, atunci auzi cu urechi dumnezeiești, atunci primești totul cu inima Domnului Isus Hristos, care a devenit Domnul tău și Răscumpărătorul. Tu nu poți fi supărat pe nimeni; tu simți doar o durere pentru ei, și nici o amărăciune nu se poate naște în inima ta.

Eu am o rugămintă insistentă către toți, pentru că eu știu cu siguranță că unul nu iubește pe altul, celălalt pe altcineva, și asta se numește încă gândire omenească-firească. Astfel nu putem fi pe placul lui Dumnezeu. Unul susține un lucru, altul o altă lucrare – toate astea sunt călăuziri și gândiri omenești-firești. Cu așa ceva nu putem ajuta pe nici un om.

Puneți-vă de partea lui Dumnezeu, și dacă toți oamenii se vor pune de partea lui Dumnezeu, atunci totul va fi bine. Dacă unul se pune de-o parte, celălalt de alta, atunci avem deja două părți, și atunci cum vor continua lucrurile?

Apoi mai există și alte partide, și cum vor continua apoi lucrurile? Eu spun asta din toată convingerea, și anume că sfârșitul Bisericii trebuie să devină ca începutul Bisericii. La începutul Bisericii, satana nu-și pusese încă piciorul în prag. El nu avea încă nici o influență. Atunci a fost doar dragoste dumnezeiască și unitatea Duhului – o inimă și un suflet. Locul unde ei se adunaseră se clătină, iar Dumnezeu le-a răspuns. Să punem deci la o parte orice gândire și planificare omenească–firească, care nu poate fi în voia lui Dumnezeu, și să spunem: „Doamne, formează gândirea mea după a Ta, dă-mi o inimă ca a Ta, plină de lăstare sfinte, plină de credință și de dragoste.”

O, cum m-aș bucura! Vreau să spun despre toți, dacă Dumnezeu ne-ar putea binecuvânta cu o astfel de cercetare, încât fiecare din noi să poată trăi experiența sa personală cu Dumnezeu, apoi nu vom mai propune: „Hai să ne rugăm puțin!”, nu ne vom mai îndemna: „Să mulțumim Domnului!”, ci atunci fiecare se simte ca acasă.

Cel ce va trebui să plângă, va plânge. Cine vrea să mulțumească, poate mulțumi; orice am face, nici unul nu se va deranja, și nici unul nu va deranja pe altul, ci toți caută fața lui Dumnezeu, sub sângele Mielului, și pășesc spre tronul de har, pentru ajutor la timpul potrivit.

Astăzi noi auzim Mesajul divin, îl primim și îl credem, fiind pregătiți cu ajutorul lui Dumnezeu, de a urma pe Domnul până la sfârșit. Fie ca El să ne dăruiască har ca să-L putem întâlni, să-L aflăm așa cum trebuie, și să ne dăruiască tot ce este necesar. Eu mă simt îndemnat s-o mai spun odată, ca să nu ne lipsească aceasta în ziua venirii Domnului, ca să aflăm că cineva s-a pomenit venit prea târziu. Dacă oamenii necredincioși, care nu poartă această speranță vie în ei, rămân atunci înapoi, nu vor fi dezamăgiți, pentru că ei nu au așteptat nimic. Dar dacă noi, acei ce au trăit pentru aceasta, și atunci va trebui să rămânem în urmă, eu nu știu cum vom simți atunci. Dar nici unul nu va rămânea de rușine din cei ce se bazează pe Domnul. Fiecare va trebui și poate să facă experiența sa cu Dumnezeu. Dorința fratelui Branham era ca fiecare să facă în Împărăția lui Dumnezeu tot ce va putea pentru Împărăția lui Dumnezeu. Eu sper ca aceste lucruri să nu treacă pe lângă noi. Cuvântul s-a adresat multora, și eu sper că nouă ni s-a adresat Cuvântul, și nu altora. Fiecare l-a auzit personal, chiar și asta a fost subliniat, că fiecare trebuie să-și găsească locul său în casa Domnului și să-l ocupe. Noi am

primit Cuvântul Domnului de foarte multe ori, am primit învățătura în măsură bogată, deci fie ca Domnul să reușească și să ne cufunde în botezul dragostei, să ne cufunde cu adevărat în dragostea lui Dumnezeu, pentru ca tot ce este lucrat de Duhul Sfânt să fie împachetat în dragostea divină.

Voi cunoașteți cu toții locul din 1Corinteni 13. De câte ori nu s-a citit de aici, de câte ori nu s-a predicat de aici: „Dacă aș cunoaște toate tainele și aș avea toate darurile, dar nu aș avea dragoste dumnezeiască, nu aș fi nimic.” Poți aduce jertfe sau să-ți arzi trupul, iar ceea ce rămâne este cenușă, și nu altceva. Dacă dragostea lui Dumnezeu nu este cu adevărat în noi, și de asta depinde mult, noi nu trebuie doar să pretindem aceasta. Tot așa se întâmplă și cu vestirea. Fiecare poate pretinde doar că ar poseda adevărul și că ar fi în adevăr, că ar crede corect, că ar fi într-o cunoștință corectă și că ar învăța conform adevărului, dar se află lucrurile în așa fel? Pretenția și realitatea corespund una cu alta? Exact așa se întâmplă cu dragostea lui Dumnezeu.

Cineva poate să spună de o sută de ori: „Eu am dragostea lui Dumnezeu în inima mea”, și dacă nu este așa, atunci ce va fi? Deci, să ne cercetăm fiecare în parte și să venim în fața lui Dumnezeu așa cum suntem. De ce are nevoie Biserica după această lecție? Ea are nevoie de această rânduială prin dragostea lui Dumnezeu și revărsarea dragostei prin Duhul Sfânt.

Așa cum au fost subliniate înainte darurile Duhului, prin botezul cu Duhul Sfânt, - ele au încă astăzi locul lor - , dar nu mai au prioritatea aceea pe care au avut-o la începutul secolului și după aceea. Noi observăm acum cum Duhul lui Dumnezeu ne împinge cu putere înapoi la Cuvânt; toate celelalte au fost „în parte”, deși au fost folositoare și au adus binecuvântare. Dar voia desăvârșită a lui Dumnezeu este descoperită în Cuvânt, iar Dumnezeu ne-a adus prin har înapoi la Cuvânt, pentru ca lucrurile parțiale să se reverse în cele desăvârșite.

Noi vrem să mulțumim Domnului pentru aceasta și rămânem deschiși pentru ceea ce El vrea să mai facă și să lucreze. Așa vedem noi totul acum în dezvoltarea aceasta spirituală. Trebuie să ajungem până acolo, încât Biserica să posede la sfârșit acest Cuvânt vorbit, pentru ca Biserica să vorbească în Numele Domnului, și să se împlinească apoi. Atunci nu vor mai fi anunțuri (prorocii), cum se întâmplase atunci prin

darurile Duhului (însă și pentru acestea mulțumim lui Dumnezeu). De câte ori nu ne-au fost prevestite lucruri pe care noi le așteptăm încă și azi. Noi dorim ca anunțarea (prorocia) să se reverse în realitate (împlinire). Noi dorim să vedem făgăduința în împlinirea ei, și abia atunci vom deveni cu adevărat bucuroși în adâncul inimii noastre. Prin posomorâre nu suntem ajutați cu nimic. Noi vrem să credem pe Dumnezeu și să ne încredem în El. EL nu a făcut încă nici o greșală și nici nu va face vreuna. EL nu a întârziat în împlinirea făgăduințelor, ci EL va face totul la timpul potrivit. Putem noi să credem cu toți că Dumnezeu ne va aduce într-o stare corectă, chiar dacă noi trăim în mijlocul unui neam pervers? EL va încheia lucrarea Sa prin har, pentru că El a început-o.

Lăudat și binecuvântat să fie Numele Său! Noi putem spune că nouă ni s-a descoperit taina voii Sale. Noi nu am fost învățați de către oameni, ci de Dumnezeu. Pentru asta, noi Îi mulțumim. Să ne sculăm în picioare și să mulțumim Domnului!

Tată ceresc, noi Îți mulțumim din inimă pentru că ne-ai învrednicit să stăm înaintea ta și să auzim Cuvântul Tău în zilele acestea, curat și sfânt, descoperit proaspăt de la tronul Tău. TU ai făcut Cuvântul Tău viu și ne-ai descoperit taina voii Tale; noi Îți mulțumim pentru aceasta. Tu ai descoperit și tainele ascunse ale Cuvântului Tău.

Doamne, noi suntem adunați înaintea feței Tale, rușinați pentru că dragostea ta nu s-a putu descoperi încă așa cum trebuie prin noi.

Tată scump, robul tău W. Branham își adusese aminte de prietena sa, cu care a fost prieten în tinerețe, și a fost îndemnat să meargă la spital când aceasta a fost aproape de moarte. Doamne, chiar dacă drumurile lor pământestești i-au despărțit pe amândoi, totuși dragostea Ta divină a rămas în picioare. O, Doamne din ceruri, cine poate s-o cuprindă? Cine poate s-o măsoare? TU ai avut un rob, un proroc, în zilele noastre, prin care ai pus dragostea Ta divină, practic, sub dovadă.

Chiar și în domeniul pământesc, o Doamne, Dumnezeu Meu, Tu să ne dăruiești har, chiar dacă drumurile noastre pământestești își iau direcții diferite, astfel că noi avem o singură rugămintă, ca toți acei cu care am fost împreună, să vadă Împărăția Ta. O, Doamne din ceruri, noi Îți mulțumim pentru harul Tău nemăsurat, pentru harul Tău și bucuria pe care ne-ai dat-o.

Noi Te rugăm ca să fii cu noi, să nu apară invidie și egoism în mijlocul nostru, sau ura să nu se răspândească, Doamne, cea care provoacă numai stricăciuni și alte lucruri rele. Indiferent ce ar veni, păstrează-ne în Cuvântul Tău, în dragostea Ta, o Doamne, să avem experiența noastră cu Tine ca la Rusalii. Noi așteptăm de mult aceasta.

Dorim ca vuietul de sus să vină în mijlocul nostru. Duhul Tău va pogori odată cu putere și Biserica Ta va sta încă o dată înarmată cu putere, fiecare va ocupa locul Său în trupul Domnului, iar Tu vei binecuvânta din nou, astfel încât vom fi o inimă și un suflet; noi Îți mulțumim pentru aceasta și proslăvim Numele Tău cel sfânt. Toate problemele le aducem înaintea Ta. TU cunoști necesitățile, în fața cărora noi stăm fără putere, dar Tu ești Dumnezeu cel Atotputernic. Dăruiește-ne credința și inspirația Duhului Tău, ca să pronunțăm împlinirea făgăduințelor Tale, pentru ca ele să devină realitate.

Doamne scumpe, încă o dată Îți mulțumim pentru predici și pentru exemple, pentru Cuvântul Tău sfânt. Eu Îți mulțumesc și pentru frații și pentru surorile mele. Doamne, tu ai fost înălțat; strânge pe toți copiii Tăi răspândiți la Tine și binecuvântează așa cum poți Tu să binecuvântezi din bogăția harului Tău. Ție, Dumnezeule Atotputernic, să-Ți fie aduse laudă și onoare, slavă și închinăciune, în veci. Amin!